

Дали ще дойде нѣкой день, другарю
 що желѣза редишъ въ камиона старъ,
 кога и мжката въ камионъ ще натоваримъ
 и ще я пратиме на твоя господарь ?

Ще седнеме на релситѣ, кждето
 ти толкозъ дни навеждашь си се блѣдъ,
 а слънцето ще свѣти, ужъ заето е,
 пкъ ще подслушва що бърборимъ съ тебъ.

Ще ми покажешъ ти портрета на момата си,
 и своята мома ще ти покажа азъ.
 А после ще ти кажа странитѣ и морята,
 кждето искалъ бихъ да бждемъ въ този часъ.

— Та що, ще идеме, шомъ пхтъ натамъ ни падне —
 ще кажешъ, станалъ самъ на себе господарь.
 При тѣзи думи слънцето едва не ще припадне
 и ще се закачи върху комина старъ.

И рано, нѣкой день, ще тръгнемъ съ тебъ двамина,
 на роднитѣ стада изпратени отъ звъницитѣ,
 за да избродиме днесъ новата родина...
 Очудено, отзадъ ще ни сподиря слънцето.